

Obhajamo zahvalno nedeljo, ko se hočemo Bogu še posebej zahvaliti za vse dobrote, ki nam jih izkazuje v življenju. Zahvaliti se, pomeni zavedati se, kaj vse nam je podarjeno. Hvaležnost in zavest obdarjenosti sta nujno povezana. Če živimo v prepričanju, da je Bog dolžan skrbeti za nas, potem mu nismo nič hvaležni, ampak smo kvečjemu jezni nanj, če česa ne naredi tako, kot smo si mi predstavljali. Če živimo v prepričanju, da smo si vse, kar imamo, sami pridelali in prislužili, potem tudi ne čutimo hvaležnosti.

Vendar je eno in drugo prepričanje zmotno. Vse človekovo prizadevanje ne bi imelo uspeha, če v ozadju ne bi bilo Božjega stvariteljskega načrta, ki je človeka izbral za svojega sodelavca in s tem omogočil, da je človek ustvarjal in uspešen v svojem delu. In če nam Bog v svoji ljubezni ne bi naklanjal dobrot, ne bi nič prejeli, saj nimamo nobene moči, da bi Boga prisilili, naj naredi nekaj po naši volji. Zato je vse kar smo in kar imamo dar Boga.

Če si mislimo, da smo z lastno močjo dosegli to, kar imamo in da je Bog dolžan ugoditi našim željam, smo na pragu napuha, ki je Luciferja pripeljal do tega, da je postal Satan. Prepričanje, da ne potrebujemo Boga, ampak lahko z lastno močjo dosežemo vse kar želimo, je bistvo izvirnega greha. Taka drža zavrne Boga in postavi lastni ego na njegovo mesto.

Protiutež napuhu je hvaležnost. Še zlasti hvaležnost, ki jo izrazimo v dejanjih. Samo beseda hvala je navadno premalo. Grška beseda za sveto mašo je Evharistija. Pomeni zahvalna daritev. Gre za zahvalo, ki jo izrazimo z daritvijo. Tako tudi resnično hvaležnost pokažemo z darežljivostjo. Ker čutim hvaležnost, da sem obdarjen, to kar imam, delim naprej. Marsikomu je poznana veriga 'plačaj naprej'. O tem je posnet tudi film 'Pay it forward'. Uslugo, ki ti jo je nekdo izkazal, povrneš tako, da narediš uslugo drugemu. Če se zavedamo, v kakšni meri nas obdarja Bog, se bomo trudili, da mu svojo hvaležnost izkažemo s tem, da pomagamo bližnjemu.

Letos so polja izredno obrodila. Vinogradniki govorijo o letini stoletja. Velika količina izjemno kvalitetnega grozdja. Sliv je bilo toliko, da se vsak hvali, koliko marmelade je skuhal. Jabolk je na drevesu toliko, da ne vemo kam z njimi. Na kakijih je toliko sadežev, da zlepa ne pomnimo, kdaj je bila zadnja taka letina. Tudi druge poljščine so bile obilne. Bomo sedaj ravnali kot človek iz Jezusove prilike, ki mu je polje bogato obrodilo in je rekel: »Podrl bom svoje žitnice in postavil nove... duša moja, jej in pij in bodi dobre volje«, ali bomo znali pokazati hvaležnost Bogu in bomo dobrine delili s tistimi, ki nimajo. Na primer s tistimi, ki si ne morejo privoščiti domačega zdravega jabolka, ker nimajo svojega vrta in morajo jesti kemično obdelana jabolka iz trgovine.

Primer z jabolki naj nas spodbudi, da ne bomo razmišljali samo o tem, kako bomo spravili viške v shrambe, ampak da bi znali videti potrebe drugih in božje darove deliti s tistimi, ki teh darov niso mogli prejeti. Tako bi si z darovanjem tudi nabirali zaklade v nebesih. Tudi nabirka pri maši ne pomeni samo zbiranje sredstev, ki jih župnija potrebuje za svoje delovanje. Nabirka pri maši ali 'miloščina' je v svojem najglobljem pomenu oblika, kako se lahko Bogu zahvalimo za vse, kar nam

daje v življenju. Temelj ima v praksi prvih kristjanov, ki so k bratskemu obedu v znamenje hvaležnosti in pripadnosti skupnosti prinašali darove, ki so jih po evharistični daritvi zaužili pri skupnem 'agape' (grški izraz za bratski obed). Kar je ostalo, so razdelili med sirote in vdove. Iz praktičnih razlogov so kasneje začeli namesto hrane in materialnih dobrin prinašati denar, vendar vedno z istim namenom. Ta praksa se je ohranila do danes, hkrati pa tudi namen in simbolika.

Isto kar velja glede hvaležnosti v odnosu do Boga, velja tudi glede odnosa do človeka. Včasih se obnašamo do sočloveka, kot da je ta dolžan skrbeti za nas. Otroci se obnašajo do staršev, kot da so ti dolžni vse narediti zanje in marsikaj celo namesto njih. Sploh se ne zavedajo, da je starševska skrb sad njihove ljubezni in je vse, kar starši naredijo za otroke, dar. Ker se ne čutijo obdarjeni, tudi hvaležnosti ne čutijo in zato nič ne naredijo, da bi staršem olajšali njihov trud. Moške in žene se včasih obnašajo, kot da je njihov življenjski sopotnik enostavno dolžan streči njihovim muham. Zato se jezijo, če nekaj ni narejeno po njihovih željah. Ne vidijo, kako je vse, kar v zakonski skupnosti naredi eden za drugega, izraz ljubezni in je pravzaprav dar ljubezni in zato ne znajo biti za to hvaležni. Ker niso hvaležni, se ne potrudijo, da bi hvaležnost izrazili z dobroto.

Zahvalna nedelja nas spodbuja: Potrudimo se, da bomo zaznali dobroto Boga in mu hvaležnost izkazovali z darežljivostjo. Potrudimo se tudi ljubezen in dobroto sočloveka doživljati kot dar, da bomo zato čutili hvaležnost in bomo tudi to hvaležnost znali izraziti s svojo dobroto in darežljivostjo.

Danes obhajamo tudi zahvalno mašo za zakonce, ki obhajajo okrogle obletnice svojih porok. Dragi jubilaranti! Naj vam ob tej priliki čestitam in želim še mnogo skupnih let, ki naj bodo zdrava, srečna in zadovoljna. Naj bodo polna hvaležnosti iz česar izhaja, nežnost, pozornost in dobrote. Želim vam, da bi se zavedali, kako je vsak trenutek, ki ga preživite skupaj, dar in da bi čutili, kako je vsako dobro dejanje, ki ga naredi vaš življenjski sopotnik, izraz njegove ljubezni. Želim vam, da bi čutili hvaležnost za vse, kar drugi naredi za vas, in da bi mu to hvaležnost znali izkazati s svojo dobroto in pozornostjo. Naj vse skupaj spremlja Božji blagoslov.

Sledi blagoslov ob obletnici poroke iz obrednika Poroka.